

saadan Ret kan ikke gives over en anden Mand's virkelige Eiendom. Det blev endnu klarere, at det ikke var noget reent Eiendomsforhold, som her forelaa, ved den Udtalelse, som fandt Sted i Forordningen af 1840, § 4, naar det nemlig deri yderligere fastsættes, at den Friksjæbelse, som den „Ufrie“ — thi ogsaa dertil var Navnet forandret — kunde fordræ, skulde fastsættes efter lovsig Vurdering, saaledes at Herren derved blev skadesløs efter den Nytte, han kan have af sin Ufrie. Derved var det bestemt ordnet som et Rettighedsforhold mellem den Ufrie paa den ene Side og Herren paa den anden Side; det var ikke længere nogen aldeles rene Eiendomsret, og saaledes har ogsaa, da Forhandlingerne senere begyndte, det dengang bestaaende Cancellie paa det Bestemteste udtalt sig, hvilket man ogsaa vil finde i Motiverne. Hvad man paa den anden Side bør paaskønne, og hvad der gjør, at de tidligere Giere have et om muligt endnu større Krav paa en retfærdig Godtgjørelse, paa en passende Dpgjørelse, er, hvad der er omtalt Pag. 30—31 i de omdeelte Bilag, og som ogsaa staar klart i min Erindring, at et betydeligt Antal af Plantere henvendte sig til Regeringen, idet de forudsaae, at det maatte vilde blive nødvendigt, at Slaveriet maatte bortfalde, og de anholdt derfor kun om, at den Lov, hvorved man foreløbigt vilde ordne Forholdet, maatte forblive gjældende uforandret i en vis Tid, kortest 15 Aar. Ligeledes fremgaar det af Bilagene, hvorledes det under de derefter stedfindende Forhandlinger paa den ene Side blev anerkjendt, at Eiendomsretten over de Ufrie ikke kunde sættes i Klasse med Eiendomsret i Almindelighed, og at dens Ophævelse ikke kunde medføre nogen saadan juridisk Ret til Erstatning, som i Tilfælde af Expropriation — det er Cancelliets egne Ord, som staar citerede Pag. 30 —, men, hvorledes det paa den an-

den Side var Hensigten, at der, da man ikke vilde give eller trykkede sig ved at give noget egentligt Bederlag for Emancipationen, og derfor udsatte den, skulde stikkes Slaveeierne en bestemt Periode, ved hvis Udlob Tilstanden skulde ophøre, og at denne Periode ikke skulde være de 15 Aar, som de velvillige Mand, der selv havde henvendt sig til Regeringen om Emancipationens videre Fremme, havde andraget paa, men 12 Aar, i hvilken Tid man da ogsaa stikrede Planterne at beholde deres hidtilværende Rettigheder over Slaverne; det var denne Dpgjørelsesmaade, som skulde træde istedetfor Pengebidrag fra Statens Side til at møde Overgangen med. Saaledes fremtraadte da Sagen endelig ved de Rescripter af 28de Juli 1847, som man ogsaa vil finde under Bilagene D og E Pag. 48—49. Det er allerede der tilkjendegivet, at det var Kongens ogsaa med Hensyn til Planternes egen Interesse begrundede Villie, at den Raadighed over de Ufrie, hvoraf Gierne for Tiden ere i Besiddelse, skal ophøre, dog først efter Udlobet af de 12 Aar og saaledes, at i Mellemtiden de nu bestaaende Forhold skulle forblive uforandrede. Dette blev tilstikket Gierne, men ikke Mere, og det er mig ubegribeligt, hvorledes man ovre paa Derne, efterat man havde faaet denne Tilkjendegivelse, og efterat man var bleven bekjendt med det andet, under samme Datum udgivne Rescript, hvori der blev bevilget Sammentrædelsen af en Commissions, for at forberede de administrative og legislative Foranstaltninger, som det kunde være ønskeligt at træffe i Løbet af disse 12 Aar, uden at deri med et eneste Ord er Tale om nogen Erstatning, har kunnet troe, at der efter disse 12 Aars Forløb, forudsat, at disse 12 Aar virkelig forløbe, kunde være Tale om nogen Erstatning.